

Sygn. akt VPz 13/20

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2020 roku

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim

w składzie następującym: Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Leżańska

Sędziowie: Magdalena Marczyńska, Beata Łapińska

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2020 roku w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa D. B.

przeciwko (...) Spółce z o.o. z siedzibą w T.

o przywrócenie do pracy oraz odszkodowanie za czas pozostawania bez pracy

w przedmiocie zażalenia pełnomocnika powoda z dnia 14 marca 2020 roku

na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 11 sierpnia 2020 roku, w sprawie sygn. akt IV P 37/20

postanawia:

oddalić zażalenie.

Agnieszka Leżańska Magdalena Marczyńska Beata Łapińska

UZASANIENIE

Zaskarżanym zarządzeniem dnia 11 sierpnia 2020 roku, w sprawie sygn. akt IV P 37/20, Przewodniczący IV Wydziału Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tomaszowie Mazowieckim, zwrócił pozew D. B. wniesiony przeciwko (...) Spółce z o.o. z siedzibą w T..

Powyższe zarządzenie wydano w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

w pozwie z dnia 25 maja 2020 roku, skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w T., powód D. B. wniósł o przywrócenie do pracy oraz zasądzenie od pozwanego odszkodowania za czas pozostawania bez pracy. Wraz z pozwem powód złożył wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2020 roku, Sąd Rejonowy ustanowił dla powoda adwokata z urzędu. Pismem doręczonym powodowi w dniu 25 czerwca 2020 roku, poinformowano powoda o osobie wyznaczonego dla niego pełnomocnikiem z urzędu oraz o siedzibie kancelarii pełnomocnika.

Zarządzeniem z dnia 22 czerwca 2020 roku, doręczonym w dniu 29 czerwca 2019 roku, wezwano pełnomocnika do uzupełnienia w terminie 7 dni braków formalnych złożonego przez powoda pozwu, poprzez:

a) sprecyzowanie dochodzonych przez powoda roszczeń (powód domagał się przywrócenia do pracy i „odszkodowania” za czas pozostawania bez pracy wraz z odsetkami, podczas gdy z treści pozwu i załączników wynikało, że umowa o pracy nie uległa jeszcze rozwiązaniu),

b) wskazanie wartości przedmiotu sporu

- w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu pozwu. Zakreślony termin upłynął bezskutecznie.

Wobec powyższego, Przewodniczący IV Wydziału Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tomaszowie Mazowieckim zarządzeniem z dnia 11 sierpnia 2020 roku, w sprawie sygn. akt IV P 37/20, zwrócił pozew.

Uzasadniając swoje stanowisko Przewodniczący wskazał, iż w niniejszej sprawie dla powoda ustanowiono pełnomocnika z urzędu, ponieważ jednak pełnomocnik nie był autorem pozwu, nie znajdował w sprawie zastosowania przepis art. 130^{la} k.p.c., a przepisy ogólne, dotyczące uzupełniania braków formalnych pism procesowych. Pozew bowiem powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego, a nadto zawierać dokładnie określone żądanie, a w sprawach o prawa majątkowe także oznaczenie wartości przedmiotu sporu, chyba że przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna (art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.).

Zgodnie z art. 130 § 1 k.p.c., jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym. Po bezskutecznym upływie terminu przewodniczący zwraca pismo stronie. Pismo zwrócone nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma procesowego do sądu (art. 130 § 2 k.p.c.).

Przewodniczący wskazał, iż powodowi wypowiedziano umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upływa z dniem 31 sierpnia 2020 roku. Oznacza to, iż w dacie wniesienia pozwu stosunek pracy trwał nadal, co w świetle art. 45 § 1 k.p. i art. 47 k.p. wykluczało sformułowane przez powoda roszczenia wskazanego w pozwie. Z uzasadnienia pozwu wynikało, że powód kwestionuje dokonane wypowiedzenie. Dlatego nadania sprawie dalszego biegu koniecznym jednak było sformułowanie przez powoda przysługujących mu roszczeń, do czego zobowiązano ustanowionego dla powoda pełnomocnika z urzędu. Zobowiązanie to nie zostało jednak wykonane, co uzasadnia zarządzenie zwrotu pozwu.

W zażaleniu na powyższe postanowienie z dnia 14 września 2020 roku, pełnomocnik powoda wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w celu dalszego prowadzenia, podnosząc zarzut naruszenia przez Przewodniczącego przepisu art. 130&1 k.p.c. w związku z art. 187&1 pkt 1 k.p.c., poprzez uznanie, iż ze pozew nie może otrzymać dalszego biegu pomimo, że wartość przedmiotowego sporu, wynosząca 49.960,32 złote wynika bezpośrednio ze składanych przez powoda informacji m.in. o zarobkach w oświadczeniu o stanie rodzinnym, majątku i dochodach, nadto naruszenie art. 45&1 k.p., poprzez uznanie, że sprecyzowania wymagał wniosek z pozwu o przywrócenie do pracy i zasądzenia odszkodowania za czas pozostawania bez pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

zażalenie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 187 § 1 k.p.c. pozew powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego, a nadto zawierać:

1) dokładnie określone żądanie, **a w sprawach o prawa majątkowe także oznaczenie wartości przedmiotu sporu, chyba że przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna;**

1¹) oznaczenie daty wymagalności roszczenia w sprawach o zasądzenie roszczenia;

2) wskazanie faktów, na których powód opiera swoje żądanie, a w miarę potrzeby uzasadniających również właściwość sądu;

3) informację, czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, a w przypadku gdy takich prób nie podjęto, wyjaśnienie przyczyn ich niepodjęcia.

W niniejszej sprawie powód D. B. w pozwie skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. wniósł o przywrócenie do pracy oraz zasądzenie od pozwanego odszkodowania za czas pozostawania bez pracy.

Roszczenie o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy jest związane z żądaniem przywrócenia do pracy w tym sensie, że nie może być dochodzone bez jednoczesnego lub wcześniejszego domagania się przywrócenia do pracy. Jest jednak roszczeniem odrębnym i samodzielny w tym znaczeniu, że w orzeczeniu przywracającym do pracy nie mieści się rozstrzygnięcie o wynagrodzeniu za czas pozostawania bez pracy. Oba roszczeń dochodzi się na innych podstawach prawnych - przywrócenia do pracy w oparciu o art. 45 KP, wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w oparciu o art. 47 KP (w przypadku wypowiedzenia umowy o pracę). Powyższe roszczenia mają niewątpliwie charakter majątkowy. Jeżeli zaś powód dochodzi jednym pozwem zarówno przywrócenia do pracy, jak i zasądzenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, dla celów obliczenia wartości przedmiotu sporu w sprawie zlicza się ich wartość obu tych roszczeń, której wszak Sąd może domniemywać, jak chce tego skarżący (art. 21 KPC) (tak postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 6 marca 2009 r., I PZ 1/09). Roszczenie o przywrócenie do pracy jest roszczeniem o prawo majątkowe, którego wartość przy umowach na czas nieokreślony oblicza się zgodnie z art. 23¹k.p.c., jako sumę wynagrodzenia za pracę za okres jednego roku, zaś roszczenie o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy jest roszczeniem pieniężnym, a zatem jego wartość stanowi podana przez powoda kwota pieniężna (art. 19 § 1 KPC)

Powyższe oznacza, iż powód powinien wyraźnie w pozwie wskazać wysokość dochodzonych od pozwanego na swoją rzecz kwot, czego nie uczynił. Ustalenie zaś wartości przedmiotu sporu ma znaczenie dla oznaczenia wysokości opłaty w sprawie. Wszak zgodnie z art. 35 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w sprawach z zakresu prawa pracy, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa 50.000 złotych, od pozwu pobiera się opłatę stosunkową.

W tej sytuacji stwierdzić należy, iż Przewodniczący w sposób prawidłowy wezwał pełnomocnika strony powodowej do uzupełnienia braku formalnego pozwu, poprzez wskazanie wartości przedmiotu sporu i wobec jego nieuzupełnienia w zakreślonym terminie, dokonał jego zwrotu.

Już tylko nieuzupełnienie powyższego braku było wystarczającym powodem wydania zaskarżonego zarządzenia, pomimo niezasadności zarządzenia Przewodniczącego w pozostałym zakresie. Wszak wezwanie pełnomocnika powoda do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnych złożonego przez powoda pozwu, poprzez sprecyzowanie dochodzonych przez powoda roszczeń, albowiem powód domagał się przywrócenia do pracy i „odszkodowania” za czas pozostawania bez pracy wraz z odsetkami, podczas gdy z treści pozwu i załączników, jak wskazał Przewodniczący wynikało, że umowa o pracy nie uległa jeszcze rozwiązaniu, jest w ocenie Sądu Okręgowego, za daleko idące, jako zmierzające de facto do merytorycznej oceny dochodzonego przez powoda roszczenia. Wszak żądanie pozwu może być wyrażone nieprecyzyjnie, czy też bez wskazywania materialnoprawnej podstawy żądania, jeżeli tylko rozstrzygnięcie, którego strona oczekuje od sądu da się ustalić i nie jest rolą Przewodniczącego na wstępnym etapie badania braków formalnych pozwu, dokonanie oceny prawidłowości sformułowanego roszczenia.

Powyższa okoliczność nie wpływa jednak na ogólną ocenę zasadności wniesionego zażalenia, dlatego też, Sąd Okręgowy na podstawie art. 398 k.p.c. w związku z art.397&2 k.p.c. oraz art.385 k.p.c. w orzekł, jak w sentencji postanowienia.

Agnieszka Leżańska Magdalena Marczyńska Beata Łapińska